

Spøgelseshistorier (uddrag)

Af Lars Ahn Pedersen

Dag 1

Selvfølgelig giver de dig spøgelsesværelset.

Du er i gang med at pakke ud, da du får øje på en lille, tynd bog på bordet ved siden af sengen. Det er en bog om stedets historie, fra dets agtværdige fortid som herregård til dets nuværende brug som refugium for forfattere som dig, der søger arbejdsro til at skrive.

Du åbner bogen og skimmer de første sider. Bogen er delt op i korte afsnit, der hver indeholder en beskrivelse af de forskellige huse og værelser, som herregården består af. Du bladrer videre, indtil en bestemt passage fanger dit blik.

"Med udsigten følger også en ekstra bonus. Det er nemlig her, i værelse 12, at stedets mest energiske spøgelse hører til."

Hvad var det nu lige for et værelse, du havde fået? Nå ja, nummer 12.

Du læser videre. Ifølge bogen skulle en forfatter have mødt spøgelsen i september 2001 ved, at der pludselig stod en sortklædt mandeskikkelse midt i værelset en sen natte-time. En anden forfatter har ligeledes beskrevet, hvordan hun vågnede ved to-tretiden om natten og så en mand stå midt i værelset, selv om hun havde låst døren, inden hun gik i seng. I hendes tilfælde var manden endda faret hen imod hende, inden han forsvandt igen.

Du ryster på hovedet med et skævt smil og lægger bogen fra dig. Med tanker på din forkærlighed for horror-genren og at du er her for at skrive en spøgelsesroman, må det siges at være ganske passende, at du har fået lige præcis dette værelse.

Hvem ved? Hvis du ser et spøgelse, kan du måske tilmed bruge det i din research.

#

Overlægen ringede lige efter aftensmaden.

"Så er vi færdige for i dag. Du kan godt komme forbi," sagde han.

Hun sukkede og trak i overtøjet. Hun havde ventet på opkaldet hele dagen, lige siden hun hørte om dødsfaldet, men havde håbet, de ville ringe, inden det blev mørkt, trods årstiden. Og nu var det så sent, at det ikke engang var tusmørke længere, men bælgmørkt udenfor. Hendes humør blev ikke bedre af, at der var faldet sne i løbet af eftermiddagen. I det mindste var det stoppet inden for den sidste time, men det betød, at vejen hen til kapellet ikke var ryddet, så hun skulle kæmpe sig igennem snemængderne.

Men det var ikke derfor, hun havde frygtet opkaldet. Det var heller ikke blodet eller tanken om, hvad der var foregået i det lokale, hun skulle rengøre. Det værste var, at hun vidste, at den døde lå i kølerummet ved siden af.

En af hendes kolleger sagde, hun altid kiggede derind, når det var hende, der fik opkaldet, fordi hun fandt det beroligende at se, at personen vitterlig var død. Hun ville ønske, hun havde det på samme måde, men uanset hvor meget hun prøvede, kunne hun ikke få sig selv til at gøre det. Hun vidste, at hvis hun bare så den mindste antydning af en bevægelse, om det så blot var et lille pust, der fik lagenet til at røre sig, ville hun skriges så højt og længe, at lægerne ville blive nødt til at fylde hende med beroligende medicin for at få hende til at stoppe, og bagefter ville hendes sind være så ødelagt, at de ikke ville have andet valg end at indlægge hende.

Og hun havde arbejdet længe nok på hospitalet til at vide, at det var det sidste sted, nogen havde lyst til at ende.

#

Du fik idéen, da du var ude for at skrive om sindssygehospitalets gamle kapel, der nu havde fået nyt liv som galleri og koncertsted.

Journalisten i dig noterede de nødvendige oplysninger til artiklen og lyttede til den nye leders planer for stedet, men for forfatteren i dig var det guf for fantasien. Alene omgivelserne var en ren gave. Klods op ad kapellet lå hospitalets kirkegård, hvor både patienter og ansatte var blevet stedt til hvile. Læger og deres familier lå begravet side om side med de ulykkelige skæbner, der aldrig var kommet væk herfra.

Højdepunktet var dog, da lederen viste dig rummet, hvor obduktionerne fandt sted. Du griflede løs, mens han berettede om, hvordan de afdøde patienter i gamle dage blev dissekeret og fik taget deres hjerne ud til brug i medicinsk forskning. Faktisk blev alle hjernerne stadig opbevaret i krukker på et institut, hvor de blev benyttet til forskellige forskningsprojekter. Bagefter fik du kølerummet at se, hvor ligene blev opbevaret, inden de blev begravet på kirkegården.

"Til vores første udstilling kom der en kvinde hen til mig," sagde lederen. "Hun fortalte, hun havde gjort rent på stedet for mange år siden og stadig huskede, når hun blev kaldt hen til kapellet om aftenen for at gøre rent efter dissekeringerne. Hun sagde, hun altid frygtede de opkald."

Og lige dér besluttede du dig for, at din næste roman ville blive en spøgelseshistorie.

#

"De har givet mig spøgelsesværelset," siger du til de andre, da I mødes i køkkenet.

De ler. Det viser sig, at værelse 12 ikke er det eneste, som er hjemsogt på herregården, men det er det værelse med de fleste hændelser og det mest aggressive spøgelse. Du har spurgt på kontoret, om det var bevidst, de gav dig netop det rum, fordi du skrev i din ansøgning, at du arbejdede på en gyserroman, men de bedyrede, at det var et tilfælde.

En af de andre forfattere fortæller, at hun tidligere har boet på værelset uden at opleve noget, mens en anden siger, hun er glad for, hun ikke har fået det, fordi hun ikke ville få lukket et øje om natten.

"Tror du på spøgelse?" siger en tredje.

Det er faktisk noget, du har spurgt dig selv om, siden du kom frem til, at du ville skrive en spøgelseshistorie. I virkeligheden går det måske endnu længere tilbage i tiden, til dengang du begyndte at interessere dig for horror og det overnaturlige gys. Og svaret har altid været det samme: Nej, du tror ikke på spøgelse.

"Hvordan kan du så skrive horror?" lyder det, da du siger det.

"Jeg skriver også science fiction uden at tro på UFOer," svarer du, men deres blikke afslører, at de ikke fatter sammenhængen.

Du overvejer, om du skal kaste dig ud i en længere forklaring om, at du ikke tror på, vi har haft besøg af rumvæsener i flyvende tallerkener, der har bortført folk og fæ for at eksperimentere med dem. Til gengæld er du overbevist om, at der findes intelligent liv andre steder i universet, fordi det er mere sandsynligt, end at vi skulle være de eneste, og at det kun er fordi, vi befinder os for langt fra hinanden, at vi ikke har haft kontakt endnu. I samme åndedrag kan du påpege, at det også er muligt skrive fantasy uden at tro på trolde, feer og drager, ligesom du ikke vil afvise, at der findes folk med evner, der kan forveksles med magi.

Alt det ville du kunne sige, hvis du gad, men da dit publikum består af to fagbogsforfattere og en digter, føler du ikke, det er besværet værd.

Så du trækker blot på skulderen og går tilbage til dit værelse med din kande te. Tid til at komme i gang med at skrive.

#

Blodet generede hende ikke. Heller ikke knogleresterne eller de små stykker kød og indvolde, der også kunne ligge tilbage. Vand, brun sæbe og knofedt tog sig af den side af sagen.

Det, der for alvor gik hende på, var visheden om, at der lå en død person inde ved siden af.
(uden hjerne)

Hun blev ved med at se det overskårne kranie for sig, tomrummet i hovedet, kødtrevlerne ...
"Åh, Gud!"

Kvalmen trængte sig på. Hun var nødt til at holde pause. Hun tog et par dybe indåndinger, mens hun stod lænet over stålbricksen, der nu var skinnende ren, efter hun havde haft fat i den. Måske skulle hun gøre som sin kollega og kigge derind. Bare se at få det overstået. Det kunne umuligt være slemmere, end det hun forestillede sig.

Hun rystede på hovedet over sig selv. Der var ingen grund til at udfordre skæbnen ved at ændre på sine rutiner. Nu havde hun gjort det her i seks år uden at falde for fristelsen til at åbne døren til kølerummet, så hvorfor gøre det i aften?

(fordi du ved, hvem det er, der ligger derinde)

#

Spøgelser er tidsrejsende.

Du stirrer på skærmen. På den ene sætning, du har formået at skrive hele aftenen. Er det en indledning? En titel? Et synopsis? En programmerklæring? Du ved det ikke. Ordene kom bare til dig, og du skrev dem ned. Hvorefter du gik i stå.

Da du sagde, at du ikke troede på spøgelser, var det ikke helt sandt. Det er kun én bestemt type spøgelser, du ikke tror på: De bevidste spøgelser. Dem, der ved, de er døde. Dem, som man kan føre samtaler med, og som kan påvirke deres omgivelser fysisk.

Så du afviser ikke, at spøgelser findes, men du kan allerhøjest gå med til, at de er psykiske og følelsesmæssige aftryk af begivenheder, der har været så traumatiske, at de har overvundet tid og rum. Det er derfor, du afviser forestillingen om, at spøgelser har en bevidsthed. I din verden er de ikke farligere end et filmklip eller et sløret fotografi, og når vi lader os skræmme af dem, er det kun fordi, vi lader vores egen fantasi få overtaget.

Det er din tro og teori, og det er den, du har tænkt dig at bygge din roman på. For du er også vidende om, at den har en indbygget brist. Hvis man nu er overbevist om, at spøgelser er ufarlige og uskadelige, hvordan vil man så reagere, hvis man pludselig stod over for det stik modsatte? Hvis det var dig selv, håber du, at du vil være fattet, nysgerrig og uden frygt, men det er ikke til at vide, før du rent faktisk befinder dig i situationen. Du har aldrig været ude for, at dit liv og helbred var i fare, og du har heller aldrig oplevet noget, du ikke kunne forklare. I det hele taget har du levet et trygt liv blottet for drama, fjernt fra de hændelser du skriver om i din fiktion. Du debatterer stadig med dig selv, om det er en fordel eller en ulempe. Du hælder dog mest til det første, da du er overbevist om, at forestillingens kraft er en forfatters vigtigste redskab.

Til sidst opgiver du at forsøge at komme i gang med at skrive og går i seng i håb om, at du føler dig mere inspireret i morgen. Måske får du endda forstyrret din søvn af en ubuden gæst, så det kan sagtens blive en interessant nat.

#

Egentlig måtte de slet ikke tale med patienterne, men hun havde alligevel ikke kunnet lade være. Desuden virkede det uhøfligt ikke at svare, når de selv henvendte sig til hende med spørgsmål.

Hendes venner og familie spurgte, om hun ikke følte sig utryk ved at arbejde på hospitalet, men det gjorde hun ikke. De farligste patienter kom hun slet ikke i nærheden af, fordi de havde deres egen afdeling, og de fleste af dem, hun var i kontakt med, var så medicinerede, at de gik rundt i en døs. Desuden var hun kun rengøringsdame og ikke en af plejerne, så det var ikke hende, som skulle håndtere patienterne, når de fik et anfald eller gik amok i en psykose. Hun havde været i jobbet længe nok til at vide, at når det skete, gjaldt det om at holde sig så langt væk som muligt.

Lige da hun var blevet ansat, kom en ældre kvinde på besøg, som var opvokset på hospitalet, fordi hendes far havde været en af overlægerne. Hun fortalte, hvordan det var at være på stedet, før man begyndte at give patienterne beroligende medicin.

"Folk råbte og skreg dagen lang," sagde kvinden. "Som lille pige var jeg overbevist om, at det var sådan, det måtte være at komme i helvede. Bortset fra at jeg levede midt i det."

"Så må det være en stor forbedring at komme her nu," havde hun sagt.

Men kvinden havde rystet på hovedet. "Nej, i dag er her næsten for stille. Det er blevet til et sted uden liv."

Et sted uden liv. Hun havde ikke kunnet glemme kvindens ord, og måske var det grunden til, at hun ikke kunne lade være med at snakke med patienterne. Det var selvfølgelig ikke alle, det var muligt at tale med, i hvert fald ikke hvis samtalerne skulle give mening og være nogenlunde sammenhængende. Men det kunne også være underholdende nok i sig selv.

For eksempel havde der været Maskinmesteren, der efter en årrække som eneboer var blevet indlagt og endte med at tilbringe de sidste tyve år af sit liv på hospitalet. Det meste af tiden trissede han rundt for sig selv nede på værkstedet og byggede sine egne selvopfundne maskiner af træ og metal. De var så detaljerede og sirligt udførte, at hun tænkte, de sagtens kunne blive udstillet som kunstværker, hvis man ikke kendte kunstnerens baggrund.

Selv havde hun ikke skænket ham de store tanker, før han en dag pludselig kom hen til hende og rakte hende en genstand.

"Byt," havde han blot sagt og var gået igen, før hun kunne nå at reagere.

Hun kiggede ned på det, hun holdt i hånden, og var tæt på tabe tingen af bar overraskelse.

(Læs resten af novellen i *Monster*, DreamLitt/Kandor, 2016)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](#).